

Arrest

nr. 136 574 van 19 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, X, X, X en X, op 24 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BAERT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 6 maart 2012 diende verzoekster een aanvraag in om in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 14 oktober 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf

onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 15 oktober 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.03.2012 werd ingediend door :

[S.C.]

[...]

Nationaliteit: Sierra Leone

Alias: [O.A.J.]

[...]

Nationaliteit: Nigeria

Wettelijk vertegenwoordiger van:

[J.B.]

[K.J.M.]

[J.A.]

[J.A.]

[J.I.B.]

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Ter staving van haar identiteit legt betrokkene een paspoort voor van Sierra Leone met nummer E0064025 uitgegeven te Freetown op 02.02.2012. Betrokkene legde dit paspoort ook voor tijdens haar vijfde en laatste asielaanvraag d.d. 13.11.2013. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen haalt in zijn beslissing d.d. 31.01.2014 aan dat: ‘eerste asielaanvraag afgesloten werd met een beslissing waarin geconcludeerd werd dat geen geloof kon gehecht worden aan uw Sierra Leonese nationaliteit. Deze conclusie werd trouwens bevestigd wanneer u een volgende asielaanvraag indiende waarin u verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te hebben.’ M.b.t. het voorgelegde paspoort stelt het CGVS: ‘uw verklaringen over hoe u het paspoort verkreeg zijn echter allesbehalve aannemelijk zodat aan de authenticiteit ernstig kan worden getwijfeld. (...) Deze kopie van uw paspoort en de overige documenten die u voorlegde volstaan bijgevolg niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw beweende Sierra Leonese nationaliteit en herkomst te herstellen.’ Deze beslissing van het CGVS werd bevestigd door de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 03.06.2014. De RVV stelt: ‘dat het bovendien onbegrijpelijk is dat verzoekende partij haar paspoort niet kan tonen ter terechtzitting, indien zij werkelijk in het bezit zou zijn van dit document, vermits dit probleem van het paspoort tevens wordt aangekaart in de beschikking.’ Dezelfde identiteitsdocumenten die reeds afgewezen werden door de asielinstanties wettigen dan ook geen andere beoordeling door onze diensten.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name haar geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“4.1.

De bestreden beslissing waarbij aan de verzoekende partij een onontvankelijk verklaring van haar regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd betekend, strookt niet met de hierboven vermelde wettelijke bepalingen.

De aanvraag tot vestiging van de verzoekende partij werd afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld was van een geldig identiteitsdocument.

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”

(stuk 1)

Nochtans heeft de verzoekende partij een kopie neergelegd van haar (internationaal) paspoort van Sierra Leone, nr. E0064025 (stuk 3). In de bestreden beslissing wordt echter omwille van de volgende redenen geen geloof gehecht aan de echtheid van dit document.

“Betrokkene legde dit paspoort ook voor tijdens haar vijfde en laatste asielaanvraag d.d. 13.11.2013. (...) M.b.t. het voorgelegde paspoort stelt het CGVS: ‘uw verklaringen over hoe u het paspoort verkreeg zijn echter allesbehalve aannemelijk zodat aan de authenticiteit ernstig kan worden getwijfeld. (...) Deze kopie van uw paspoort en de overige documenten die u voorlegde volstaan bijgevolg niet om de vastgelegde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw beweerde Sierra Leonese nationaliteit en herkomst te herstellen.’ (...) De RVV stelt: ‘dat het bovendien onbegrijpelijk is dat verzoekende partij haar paspoort niet kan tonen ter terechtzitting, indien zij werkelijk in het bezit zou zijn van dit document, vermits dit probleem van het paspoort tevens wordt aangekaart in de beschikking.’”

(stuk 1)

Dergelijke motivering kan niet als een voldoende motivering aangenomen worden aangezien ze louter op voorgaande procedures is gesteund. Een loutere verwijzing naar een voorgaande beslissing is niet voldoende om aan de identiteit van verzoekster te twijfelen.

De verslagen van het CGVS waaruit de reden voor de onontvankelijkheid werd gehaald, werden opgesteld in het kader van de asielprocedures van verzoekster. Zij steunen met andere woorden op een subjectieve interpretatie van de verhoren waaraan verzoekster onderworpen werd. Een objectief bewijsstuk, zijnde het paspoort, kan niet door een subjectieve interpretatie te niet gedaan worden.

Zoals in het initieel verzoekschrift tot bekomen van het verblijf van meer dan drie maand werd vermeld, diende de verwerende partij toch minstens op een objectieve manier het ongeloof in verzoekster haar nationaliteit te bewijzen.

In de bestreden beslissing kan geen teken van een voldoening gevend, eigen onderzoek gehaald worden. Het is echter de plicht van de verwerende partij, als administratieve overheid, elke genomen beslissing op een afdoende wijze te motiveren.

Het is zo dat gelet op zowel de formele als de materiële motiveringsverplichting de verwerende partij haar beslissing op een danige manier moet motiveren waardoor de verzoekende partij geïnformeerd wordt betreffende de beweegredenen die de overheid tot haar beslissing bracht. Het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de opgelegde motivering in de beslissing de juridische en feitelijke

overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en daarnaast afdoende moet zijn.

Nergens uit de bestreden beslissing kan een voldoening gevende reden gehaald worden waarom de verwerende partij in casu geen rekening wenst te houden met het door verzoekster voorgelegde (internationaal) paspoort.

Uit de bestreden beslissing kan nergens blijken dat de verwerende partij is overgegaan tot een eigen onderzoek waardoor niet op een afdoende wijze is gemotiveerd. Derhalve kan besloten worden tot de vaststelling dat de verwerende partij haar motiveringsplicht overduidelijk heeft geschonden.

4.2.

De verwerende partij dient rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier om in overeenstemming met de zorgvuldigheidsplicht te handelen. Ten einde in overeenstemming te zijn met deze plicht moet de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag leggen.

Zoals hierboven uiteengezet ging verwerende partij bij het nemen van de beslissing niet over tot een eigen onderzoek. Zij besloot louter op grond van voorgaande procedures dat aan een ontvankelijkheidsvoorwaarde voor de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet werd voldoen.

Het behoort een administratieve overheid echter toe bij het nemen van beslissingen zowel een materiële als procedurele zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Vooreerst is verwerende partij in overtreding van de materiële zorgvuldigheidsplicht aangezien zij de privé-belangen van de verzoekende partij onnodig heeft geschaad door het nemen van de bestreden beslissing.

Zoals volgt uit punt 4.1. is de verwerende partij in haar voorbereiding tot het nemen van de beslissing tevens in de fout gegaan. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten waarop een overheidsbeslissing rust, moet de zorgvuldigheidsplicht tevens in acht genomen worden.

Er rust met andere woorden een plicht op de verwerende partij tot zorgvuldig vergaren van de nodige bewijsstukken vooraleer zij een beslissing neemt.

Louter verwijzen naar voorgaande procedures kan niet volstaan om aan dergelijke zorgvuldigheid te voldoen. De verwerende partij ging zelf niet over tot een eigen onderzoek van de door verzoekster voorgelegde documenten, zijnde haar (internationaal) paspoort en haar geboorteakte (stuk 3 en 4.).

Met de geboorteakte van verzoekster werd zelf helemaal geen rekening gehouden nu dit niet ter zake dienend zou zijn aangezien dit op zich geen bewijs van nationaliteit noch identiteit kan leveren. Het voorleggen van dit document moet echter gezien worden als aanvulling op het (internationaal) paspoort dat verzoekster neerlegde.

4.3.

Gelet op het twistpunt rond haar nationaliteit en identiteit wenst verzoekster nogmaals te benadrukken dat zij wel degelijk over de Sierra Leonese nationaliteit beschikt. Nogmaals kan gewezen worden op haar (internationaal) paspoort en haar geboorteakte (stuk 3 en 4).

Daarnaast beschikt verzoekster over twee documenten die door de ambassade van Sierra Leone te Brussel werden uitgegeven.

Enerzijds beschikt zij over een document waarin haar burgerschap van het land Sierra Leone wordt bevestigd (stuk 5). Daarnaast beschikt zij over een document waarin verklaard wordt dat de ambassade van het land Sierra Leone te Brussel geen paspoorten uitgeeft noch het verkrijgen van een Sierra Leoons paspoort vergemakkelijkt (stuk 6).

Deze documenten worden tevens ter staving van de echtheid van verzoekster haar (internationaal) paspoort voorgelegd.”

3.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats dient te beschikken over een identiteitsdocument. De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (Parl.St., Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd een kopie van een aantal bladzijden van een paspoort en een kopie van een geboorteakte voegde. Verweerder heeft uiteengezet dat verzoekster deze documenten ook reeds neerlegde in het kader van een asielaanvraag en de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) vaststelde dat niet blijkt dat het paspoort – waarvan verzoekster slechts een kopie kon neerleggen en niet het origineel – een authentiek document is en heeft erop gewezen dat de Raad de beslissing van de adjunct-commissaris bevestigde en hij daarom ook niet kan concluderen dat verzoekster over een identiteitsdocument, in de zin van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, beschikt.

Verzoekster betoogt dat de vaststellingen van de adjunct-commissaris niet dienstig kunnen worden gebruikt door verweerder omdat het slechts om *“subjectieve interpretaties van verhoren”* zou gaan. Er dient evenwel te worden benadrukt dat de adjunct-commissaris constateerde dat verzoekster in het verleden andere identiteiten gebruikte, dat de handtekening op de kopie van het paspoort die verzoekster neerlegde heel erg afwijkt van de handtekening die verzoekster in België gebruikt, dat verzoekster niet kon toelichten op welke wijze een paspoort in Sierra Leone kan worden verkregen, dat zij evenmin kon uiteenzetten waar zij een paspoort verkreeg en dat documentenfraude in Sierra Leone veel voorkomt. Dit zijn voornamelijk feitelijke vaststellingen en geen louter subjectieve interpretaties van verzoeksters verklaringen. Verzoeksters grief mist dan ook feitelijke grondslag. Een geboorteakte is daarnaast geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Een geboorteakte laat immers niet toe de houder van dit document te vereenzelvigen met de persoon op wie dit document betrekking heeft. De Raad merkt voorts op dat verzoekster in het verleden ook een

officiële akte voorlegde waar volstrekt andere identiteitsgegevens in vermeld staan en dat zij voorheen aangaf dat het paspoort waarvan zij een kopie heeft zich in het buitenland bevond, zodat geen nader onderzoek van dit document kon worden doorgevoerd. Het is in casu dan ook geenszins incorrect of kennelijk onredelijk om besluiten dat de door haar voorgelegde documenten niet toelaten te besluiten dat zij over een (authentiek) identiteitsdocument beschikt.

Aangezien verweerder heeft onderzocht hoe de adjunct-commissaris de door verzoekster eerder aangebrachte documenten beoordeelde en zich vervolgens aansloot bij diens standpunt kan niet worden gesteld dat hij naliet een onderzoek te doen met betrekking tot de aangebrachte stukken. De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging rekening mag houden met alle feitelijke elementen in het dossier, ook met elementen die resulteren uit onderzoeksverrichtingen die gebeurden door andere instanties en vaststellingen die gebeurden door rechtscolleges.

Waar verzoekster verder nog verwijst naar twee attesten van de ambassade van Sierra Leone kan het volstaan aan te geven dat zij deze stukken niet bij haar aanvraag van 6 maart 2012 om tot een verblijf gemachtigd te worden voegde, zodat verweerder er zich niet diende over uit te spreken en dat het niet aan de Raad toekomt om deze stukken in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Verzoekster toont geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Gelet op voorgaande vaststellingen dient te worden gesteld dat de beschouwingen van verzoekster niet toelaten te besluiten dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid of dat deze beslissing niet is gebaseerd op een correcte feitenvinding, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.4. Verzoekster toont met haar uiteenzetting ook geen schending aan van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK